

hos et Overtal af Medlemmer, tilmed naar det har viist sig, at dette Overtal, hvad der jo ikke engang var nødvendigt at nævne, dog har havt Diet aabent for, at det ikke her gjælder om at holde fast ved, hvad man engang har erklæret sig for, men kun om at finde det Rette. Det er denne Omstændighed, der har bragt Mindretallet til i de Vædringsforslag, det har stillet, at vende tilbage til den Bestemmelse, som blev tagen heri Folkethinget den 27de Marts 1871. Man siger, det er urigtigt ikke at ville støtte Lovforslagets Bestemmelser paa Grundlag af fast Pengeløn; thi de geistlige Embedsmænd skulle lønnes som andre Embedsmænd. Naar man ser dette saaledes fremsat i et Par Linier, vil jeg indrømme, at Mange kunne synes godt derom; men jeg tror, at man, naar man gaar lidt dybere ind derpaa — jeg skal vel vogte mig for at komme for dybt ind derpaa — maa spørge, om da Præsterne fuldstændig ere at sætte i Klasse med andre Embedsmænd, forsaavidt angaar deres Stilling til Menighederne? (Stemmer: Ja! Ja!). Man siger „Ja, Ja!“, men jeg vil sige „Nei“. Stiller man fra Folkets Side det Krav, at enhver Menighed skal have Ret til at være delagtig i Valget af sin Præst; stiller man den Fordring, at Menigheden lige overfor Regjeringen skal have Indflydelse paa Valget af Præsten, og at denne Indflydelse skal være saa stor — jeg er enig i, at den bør være det — at Menigheden kommer til at udøve en væsentlig Indvirkning paa Valget af sin Præst, kommer man med saadanne Forslag, og vil man have dem gennemførte, saa siger jeg, at der deri ligger en Erkjendelse fra Forslagsstillerens Side af, at Præsten ikke ligefrem er at stille i Klasse med Statens andre Embedsmænd, i alt Fald ikke før Staten ogsaa maa renoncere paa den Stilling, den hidtil har indtaget til de andre Embedsmænd, og siger til Folket, at det kan være med til at vælge Netsbebetjentene, Amtsforvalterne og alle saadanne Embedsmænd. (Stemmer: Ja! ja!) Man siger „ja!“ og det fornøjer mig, thi det Eneste, jeg ønsker, er, at man skal give mig Ret i, at det er en Urimelighed at sige, at Præsten er at stille ved Siden af Statens andre Embedsmænd. Dette er mig i høi Grad indlysende, men jeg vil ikke bruge et Udtryk derom, som jeg kunde være fristet til at bruge, naar man saaledes vil sige, at Præsterne i enhver Henseende skulde kunne behandles og betragtes som andre Embedsmænd. — Jeg har sagt, at jeg skal vogte mig for at fordybe mig i Spørgsmaal, der saa ofte have været Gjenstand for Behandling; men jeg

veed, at det vil finde Gjenklang hos Mange rundt om i Landet og hos ikke Faa af dette ærede Things Medlemmer, naar jeg siger, at Mange sætte Pris paa, at en Del af Tienden bliver anvendt direkte til Lønning af Præsten, istedetfor at lade den indbetale i Statskassen for derefter igjen af den at udrede Pengeløn til Præsten. Man kan, saameget man vil, sige, at dette ikke ligger Menighederne paa Hjerte, men det kan ikke være Andet, og det er saaledes, at det interesserer Menigheden at have Bevidstheden om, at den ogsaa staar i Forhold til den Præst, den ivrig attraar, og paa hvis Valg til Sjælesørger den har Medvirkning, gennem den Maade, hvorpaa han lønnes. Netop naar det er en Mand, til hvem Menighedsmedlemmerne se hen med fuldkommen Erkjendelse af, hvad han er for dem som Præst og Sjælesørger, ville de heller betale Tienden til ham, end betale den paa Amisfuen, for at Lønnen senere desfra kan blive udbetalt Præsten. Der er altsaa god Grund for, at Sagen ordnes paa det Grundlag, hvorpaa det foreliggende Regjeringsforslag har ordnet den; men idet Mindretallet saaledes ikke kan Andet end slutte sig til Regjeringens Forslag, sker dette dog kun, som de Herrer ville have set af Betænkningen, for 4 af Mindretallets Medlemmers Bedkommende i Forbindelse med Vædringsforslag, som ere af den Natur, at selv de, der ikke ere tilfredse med det Grundlag, hvorpaa Lovens Bestemmelser i Henseende til Lønnen er bygget, maa tiltales derved i en saadan Grad, at man ikke tør opgive Haabet om, at disse Vædringsforslag ville kunne vinde et Flertal for sig. Det ene af Mindretallets Medlemmer, det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Højste i Højsteinborg), har ubetinget sluttet sig til Regjeringens Forslag i dets Helhed, hvorimod vi Andre kun have gjort det med væsentlige Fordringer, og de ærede Herrer ville have set, at de Vædringsforslag, vi have stillet, give Loven den Stikfelse, hvori den blev vedtagen den 27de Marts 1871 her i Folkethinget. Der er kun et af disse Vædringsforslag, med Hensyn til hvilket der har været delte Meninger mellem os fire Medlemmer af Udvalgets Mindretal, og det er det, der angaar Bestemmelsen i Regjeringsforslagets § 10 angaaende Offer. To af os have nemlig i den Henseende sluttet os til den den 27de Marts 1871 af Folkethinget vedtagne Forandring, medens derimod to Andre have optaget et andet Forslag. De Vædringsforslag, som Mindretallet har tilladt sig ubørligt at motivere i Betænkningen, og som det har anset for fornødne ligeoverfor Regjerings-